

ใบงานที่ ๙ เรื่อง การอ่านสรุปความ
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง วิจัยคุณค่าภาษาพาเพลิน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๙ เรื่อง นิทานสอนใจ (๑)
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๕๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านนิทานที่ครูกำหนดพร้อมทั้งสรุปเรื่องให้ได้ใจความ พร้อมทั้งบอกข้อคิด
ที่ได้จากเรื่อง

นิทานเรื่อง.....

วาดภาพประกอบ

สรุปเรื่อง

ข้อคิดที่ได้รับ

การนำข้อคิดไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

นิทานเรื่อง หนูกุ้งกับหนูกุ้งบ้านนอก

หนูกุ้งกับหนูกุ้งบ้านนอกเป็นญาติกัน วันหนึ่งหนูกุ้งไปเยี่ยมหนูกุ้งบ้านนอก ในหมู่บ้านชนบท หนูกุ้งบ้านนอกเชิญให้เข้าไปในบ้านหลังเล็ก ที่มีดกทิม แต่อยู่กลางทุ่งนาข้าวและทุ่งหญ้าเขียวสะอาด อากาศบริสุทธิ์ หนูกุ้งไม่พอใจในความเป็นอยู่และอาหารที่หนูกุ้งบ้านนอกนำมาให้ “อาหารมีแต่ ข้าวโพด ข้าวเปลือก ฉันไม่ชอบมีอย่างอื่นอีกไหม” หนูกุ้งบ่น “มีมะม่วงอีกอย่างด้วยนะ” หนูกุ้งบ้านนอกบอก

“เจ้าไม่มีเนยแข็ง เนยเหลวบ้างหรือไง เนื้อสัตว์ เนื้อปลาเล่า เจ้าเคยกินบ้างไหม” หนูกุ้งถาม

“แะ...แะ...ไม่มีหรอกพี่ ทั้งเนยแข็ง เนยเหลว” หนูกุ้งบ้านนอกตอบเสียงเบา ๆ

“นี่ถามจริง ๆ เจ้าเคยลิ้มชิมรสขนมเค้ก หรือคุกกี้บ้างไหม” หนูกุ้งซักต่อ

“ไม่เคยหรอกพี่ แต่บางวันนะ ฉันจะมีผลไม้สุกหอมหวานนานาชนิด เช่น กล้วย มะม่วง มะละกอ มาให้พี่ลิ้มรสเปรี้ยวหวาน พอหายอยาก และมีประโยชน์ต่อร่างกายทำให้ดวงตาแจ่มใส มองเห็นได้ถนัดชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยนะ” หนูกุ้งบ้านนอกอธิบาย

“พี่ละเศร้าใจ เสียหายแทนเจ้าที่ไม่มีโอกาสกินอาหารที่แสนอร่อย จำพวกหมูแฮม ไก่ทอด หรือขนมปังปัง อะไรทำนองนี้ เอาอย่างนี้ไหม ไปกับพี่ ไปเที่ยวบ้านพี่ในเมืองกรุงกัน แล้วเจ้าจะ เห็นเองว่า ตึกรามบ้านช่องในเมืองล้วนใหญ่โต มีตลาดใหญ่กว้างขวาง อุดมสมบูรณ์ด้วยข้าวปลา อาหารนานาชนิด มีห้างสรรพสินค้าสูงใหญ่หลายสิบชั้น ขายเสื้อผ้าแพนพลอน สินค้ามากมาย ไปนะ” หนูกุ้งชวนหนูกุ้งบ้านนอก

“ตกลง ฉันจะไปกับพี่” หนูกุ้งบ้านนอกรีบรับคำเชิญ

ด้วยเหตุนี้ หนูกุ้งบ้านนอกจึงออกเดินทางไปกับหนูกุ้งผู้เป็นญาติผู้พี่ มุ่งหน้าสู่เมืองกรุง จวบจนมีดค้ายามกลางคืน จึงเข้าสู่ใจกลางเมืองหลวง

“หนวกหูจังเลย ทำไมมีแต่เสียงอะอะอีกทีก็ครีโครม ปู๊ด ๆ แป๊ด ๆ ดังสนั่นมาก ที่บ้านฉัน ยามค่ำคืนทุกอย่างเงียบสงบ ไร้เสียงอีกทีก็” หนุบ้านนอกบ่น

“นั่นมันเสียงรถที่วิ่งไปมา ทั้งรถยนต์ รถโดยสาร และรถบรรทุก ผู้คนในเมืองเขาทำงาน และมีธุระต้องเดินทางไปติดต่อตลอดวันตลอดคืน จึงมีเสียงดังแบบนี้ตลอดเวลาไงล่ะ” หนุกรุงพูด
เล่าให้ฟัง

หนุกรุงและหนุบ้านนอกพากันมาจนถึงบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ที่มีแสงสว่างจากหลอดไฟฟ้า มีอาหารมากมายวางอยู่บนโต๊ะ หนุกรุงยื่นเนยแข็ง ไก่ทอดและหมูแฮมให้หนุบ้านนอกกิน ขณะที่ทั้งสองกำลังกินอาหารพลันสุนัขตัวมหึมา ๒ ตัวกระโจนเข้ามา หนุทั้งสองตัววิ่งหนีเข้าไปในโพลง มีดมืด หนุบ้านนอกตกใจกลัวเนื้อตัวสั่นงันงกจนพูดไม่ออก หนุกรุงยื่นหน้าบอกให้ออกไปกินอาหารต่อเพราะสุนัขไปแล้ว แต่หนุบ้านนอกส่ายหน้าและบอกว่า “ไม่เอาแล้ว กินอะไรไม่ลง ฉันอยากกลับบ้าน ชีวิตที่นี่ไม่ปลอดภัยมีอันตรายรอบด้าน ที่โน้นสุขสบายกว่า เงียบสงบกว่า ฉันขอลาไปก่อนล่ะ” จากนั้นหนุบ้านนอกจึงออกวิ่งกลับคืนสู่บ้านชนบทหลังเล็กอันสงบร่มรื่น ของตนทันที

(แหล่งที่มา : ผู้เขียน อาราเชลี มาราชีกัน วิลลามิน จากหนังสือเล่านิทานให้หนูฟังหน่อย.

หน้า ๙๕ – ๑๐๐ กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๔๑.)